

Din Egipt spre Canaan

Stâlpul de nor și de foc

Ca păcătoși avem nevoie de un **Mântuitor**, ca prizonieri avem nevoie de un **Eliberator**, iar ca pelerini avem nevoie de un **Conducător**.

Dumnezeu dragostei care, din locuința Sa sfântă, ne-a văzut în starea pierdută în care ne aflam, L-a dat pe Fiul Său ca Mântuitor și Eliberator, ne-a dat **Duhul Său Sfânt** și **Cuvântul Său** ca și Conducător. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt participă la lucrarea salvării noastre și ne conduc spre Casă la odihnă veșnică și glorie!

Când poporul și-a întins corturile în Etam, la marginea pustiului, nu cunoștea niciun pas din calea care era între el și patria din Canaan; dar cât de mult s-au bucurat inimile când au văzut coborând un stâlp de nor! Fără să se fi rugat pentru acesta și, cum am spune noi, pe neașteptate, Dumnezeu a coborât în stâlpul de nor pentru a fi Conducătorul lor, pentru a merge cu ei și pentru a-i apăra. Chiar dacă drumul era lung și anevoios, iar „pustiul cel mare și înfricoșător“ era plin de pericole, de șerpi și scorpioni primejdioși, ce li s-ar fi putut întâmpla cât timp Dumnezeu era cu ei? Fiecare pas și fiecare pericol era bine cunoscut de El, iar dacă ei Îl vor urma încotro îi va conduce, totul va fi bine.

În timpul zilei, norul era un fel de acoperământ care acoperea toată tabăra, pentru a proteja poporul de arșiță; când se însera, norul devenea un stâlp de foc, pentru a le oferi lumină (Psalm 105.39). Astfel nu au fost niciodată în întuneric. Puteau să călătorească atât noaptea, cât și ziua, pentru că Dumnezeu Însuși le dădea lumină. În Deuteronom 32.10-12 putem citi cu câtă fidelitate și dragoste Și-a exercitat Domnul activitatea Sa de Conducător ca Păstor al lui Israel:

„El **l-a găsit** într-o țară pustie și în pustiul urletelor unei singurătăți, El **l-a înconjurat**, **l-a îngrijit**, **l-a păzit** ca lumina ochiului Său. Cum își scutură vulturul cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile lui tari: așa l-a condus Domnul **singur** și n-a fost niciun dumnezeu **străin** cu El.“ Dar nu numai atât; nici greșelile lor, nici murmurarea lor și nici păcatele lor nu L-au determinat pe Domnul să plece de la ei, nici nu a luat norul de la ei. Acesta i-a însoțit timp de patruzeci de ani în pelerinajul lor, acesta s-a adunat deasupra lor când au trecut prin vadul uscat al Iordanului și și-a găsit locul său de odihnă în mijlocul slăvilor templului în țară. „Acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru“ pentru totdeauna.

Poziția întreită a norului vorbește despre „Dumnezeu **pentru** noi“, „Dumnezeu **cu** noi“ și „Dumnezeu **în** noi“. La Marea Roșie, norul era între ei și dușmanii lor (Exod 14.19); când au călătorit prin pustiul, el mergea înaintea lor, pentru a le găsi un loc de tabără (Numeri 9.17); în cortul întâlnirii se odihnea în mijlocul lor (Exod 40.34). Când norul se deplasa mai departe, poporul îl urma; când stătea, se odihnea și poporul. Domnul era Conducătorul și Împăratul lor. El era Cel care dădea indicații; de El trebuia să asculte poporul. El era Păstorul, israeliții erau oile.

Dumnezeu, care a condus poporul Israel prin pustiul cu un stâlp de nor și de foc, a îngrijit totdeauna de noi. El ne-a dat **Duhul Său** și **Cuvântul Său**. Acestea trebuie să fie stâlpii noștri de nor și de foc, până se vor sfârși zilele prin pustiul. În lumina lor vom umbla în siguranță – vom merge cu Dumnezeu.

Despre Cuvânt citim: „Cuvântul Tău este o **candelă** pentru piciorul meu și o **lumină** pentru cărarea mea“ (Psalm 119.105), iar despre Duhul Sfânt citim: „El vă va călăuzi în tot adevărul... și vă va face cunoscut cele viitoare“ (Ioan 16.13). Ce binecuvântare ar fi fost pentru poporul lui Dumnezeu, dacă nu ar fi căutat un alt conducător!

Aici dorim să îndreptăm atenția tânărului cititor spre învățătura Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la două realități foarte importante. (1) **Persoana și lucrarea Duhului Sfânt** și (2) autoritatea și caracterul suficient al Sfintei Scripturi. Recomandăm tinerilor cititori să ia Biblia și să caute în ea ce spune Dumnezeu despre aceste două subiecte.

„Un alt Mângâietor“ despre care spunea Domnul Isus înainte de plecarea Sa, pe care urma să-L trimită Tatăl, este o Persoană divină și nu o oarecare „influență“, cum este deseori numit de oamenii religioși. Zece zile după ce Domnul înviat S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor și a ocupat locul Său la dreapta lui Dumnezeu, a venit pe pământ Duhul Sfânt. Din ziua aceea, El este aici, deși poporul, pentru care a venit ca și Conducător, s-a dovedit la fel de infidel și nevrednic ca și poporul Israel în pustiu. El este încă aici și, așa cum ne-a spus Domnul nostru, El va fi pentru totdeauna cu noi (Ioan 14.16). Desigur, noi n-am meritat acest lucru, dar așa cum norul se odihnea odinioară pe sângele ispășirii de pe scaunul îndurării și n-a părăsit poporul niciun ceas în toți acei patruzeci de ani de infidelitate prin pustiu, tot așa Duhul Sfânt rămâne cu noi pe baza lucrării de mântuire împlinite.

Imediat ce un păcătos crede Evanghelia este *pecetluit* cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Dumnezeu pune pe el pecetea și spune: „Ești al Meu!“ Duhul lui Dumnezeu locuiește în el și mărturisește împreună cu duhul său, că este un copil al lui Dumnezeu, încât poate să exclame: „Ava, Tată“ (Galateni 4.6). Duhul lui Dumnezeu este arvuna pentru gloria viitoare și garanția pentru salvarea trupului (2 Corinteni 1.22; Efeseni 1.14).

Prin acest Duh care locuiește în noi, putem să aducem adorare; Tatăl primește numai adorarea produsă de Duhul în inimile sfinților (Ioan 4.23-24; Filipeni 3.3).

El este *Învățătorul* nostru (Ioan 16.14; 1 Ioan 2.27). Fără învățătura Sa, Cuvântul lui Dumnezeu este o comoară ferecată; pentru că „nimeni nu cunoaște (lucrurile lui Dumnezeu), decât Duhul lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 2.11). Acest lucru este umilitor pentru mândria omului; el pune deoparte iscusința și înțelepciunea sa și condamnă mult lăudata sa știință ca fiind fără importanță. Un om de curând întors la Dumnezeu care cu simplitate și sinceritate citește Cuvântul lui Dumnezeu, lăsându-se călăuzit de învățăturile Duhului, va afla mai mult din adevărul lui Dumnezeu, decât l-ar putea învăța vreodată toți filozofii universităților pământești. Lucrurile adânci ale lui Dumnezeu sunt ascunse de cei înțelepți și pricepuți și sunt descoperite pruncilor (Matei 11.25). Aceasta este o mare mângâiere pentru un sfânt care este singur într-un anumit loc. Dacă locuiește într-un ținut singuratic, departe de toți frații, dacă nu are parte de părtășia sfinților și de slujba unui învățător, totuși nu trebuie să descurajeze. El nu este singur. Cel mai bun interpret al Scripturilor este cu el, Duhul lui Dumnezeu. Dacă acceptă să fie influențat de Duhul, atunci acesta va vesti sufletului său tainele lui Dumnezeu; ceea ce află în acest mod nu va uita ușor. Cunoștința teoretică este ieftină; ți-o poți însuși fără mari străduințe. O înveți ușor, dar tot atât de ușor o uiți. Dar vocea blândă a Duhului, care ne vorbește prin Cuvânt, face ca inimile noastre să rămână în El.

Din păcate, mulți, chiar și credincioși, sunt de părere că numai un „om învățat“ poate expune în așa fel Scripturile, încât să ne putem baza pe ceea ce spune, pentru că acesta a studiat puțin limba greacă și limba ebraică. Aceasta conduce apoi la recunoașterea unei slujbe false și a unui clericalism greșit, așa cum există el în jurul nostru.

Sistemul religios, unde clericalismul este în plină floare, declară că numai preoții ordinați și instruiți pot expune Cuvântul, iar oamenii cred acest lucru. Unii nu merg poate chiar atât de departe, dar sâmburele acestei erori există și acolo; se spune că de fapt Cuvântul lui Dumnezeu este o carte cu șapte peceti pentru poporul de rând și el poate fi expus și explicat numai la universități de oameni învățați.

Avem dreptul să ne lăsăm *călăuziți* de Duhul nu numai în străngerile noastre laolaltă, ci și în umblarea și în viața noastră zilnică. Pentru a ne bucura zi de zi de conducerea Sa trebuie să avem o voință proprie frântă și o inimă dispusă să se pocăiască. Domnia lui Hristos – autoritatea Sa absolută asupra noastră – și dăruirea voinței noastre trebuie să devină realitate în toate domeniile vieții noastre, iar Cuvântul Său trebuie să fie singurul nostru sfătuitor. Conducerea Duhului va fi întotdeauna contra firii noastre și va fi o greutate pentru carne; este o cale pe care poate umbla numai credința. Să ne aducem aminte de Domnul Isus! După botezul Său în Iordan, „Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul“ și apoi să sufere moartea de cruce!

Ești tu, drag cititor, gata pentru o astfel de cale, după ce L-ai rugat pe Dumnezeu să te conducă prin Duhul Său? Aceasta înseamnă lepădare de sine, încercare și suferință. Dorim să-i avertizăm pe tinerii credincioși de „călăuzirea” neautentică a Duhului, despre care se vorbește astăzi atât de mult. Ea este o imitare a acestei realități atât de binecuvântate, o imitare a lui satan. Orice acțiune nedivină, care se ascunde în spatele unei sfințenii prefăcute, este atribuită călăuzirii Duhului. Credincioșii se căsătoresc cu oameni care trăiesc în păcat, au afaceri cu ei și stau împreună cu ei la masă pentru a lua Cina. Apoi ne spun că au fost „călăuziți” să facă aceasta, „*le-a fost pus pe inimă*”. ***Acest lucru este atât fals, cât și imposibil. Călăuzirea Duhului va fi întotdeauna în concordanță și niciodată contra Cuvântului scris.*** Duhul Sfânt îi va îndemna întotdeauna pe sfinți să asculte de Cuvânt, niciodată nu-i va îndemna să-L ***ignore***. Cum ar fi putut Duhul să-l inspire pe apostol să scrie: „Nu vă înjuțați nepotrivit cu cei necredincioși” și apoi să-i ***călăuzească*** pe sfinți să nu asculte de acest cuvânt? Fiecare tânăr credincios trebuie să cântărească aceste lucruri. Nicio lucrare nu poate avea loc sub călăuzirea Duhului, dacă nu este ***aprobată de Cuvântul scris***. Pentru diavol este ușor să ne înșele, că Domnul ne conduce într-o anumită direcție, când carnea dorește mult să meargă pe respectiva cale. Siguranța noastră constă în a ne întreba pe noi înșine: „Sunt îndemnat de Tatăl meu din ceruri să fac aceasta? A spus El așa în Cuvântul Său?” Dacă ne ținem strâns de Domnul și de Cuvântul harului Său și înaintăm în puterea Duhului Său, vom fi conduși bine. Cele mai întunecoase zile de pe pământ vor fi luminate de prezența Sa – și nu vor exista niciun fel de griji. Patria noastră stă înaintea noastră; chiar dacă ni se pare anevoioasă calea câteodată, totuși este luminoasă. „Ferice de poporul care ***cunoaște*** strigătul de bucurie! Ei umblă în lumina feței Tale, Doamne!” (Psalm 89.15).

Marea Roșie

Mulți credincioși nu se bucură de o pace constantă. Uneori sunt veseli și fericiți, alții sunt triști și deprimați; uneori sunt siguri de mântuirea lor, alții sunt într-o stare de îndoială și se întreabă dacă într-adevăr aparțin Domnului. Ei sunt preocupați cu simțămintele lor, cu bucuriile și grijiile lor, trăiesc conform experiențelor lor și privesc la ele, în loc să privească prin credință la Hristos și să se bucure în El de eliberarea deplină, pe care El a făcut-o. Această stare poate avea cauze diferite. În momentul întoarcerii lor la Dumnezeu, unii au auzit și au crezut numai într-un mod vag Evanghelia sau poate numai o parte din Evanghelia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. Ei au fost învățați că îndoiala și teama cu privire la siguranța mântuirii lor sunt un semn al harului, și că cel mai bun lucru pe care îl poate lucra Dumnezeu în sfinții Săi este o continuă tânguire cu privire la răul care locuiește în ei. Astfel, trăiesc mereu într-o stare nesigură, se gândesc la experiența lor și la ceea ce au atins, la sfințenia sau stricăciunea lor interioară. Spunând acestea nu o facem deloc pentru a prezenta ca fiind inofensiv păcatul care locuiește în credincioși sau pentru a subestima puterea lui satan. Noi credem că este foarte important ca sfinții lui Dumnezeu să cunoască bine caracterul firii lor și să aprecieze corect puterea diavolului față de ei. Dar noi suntem de asemenea convinși că nu putem fi victorioși, când încercăm să pătrundem cu gândul aceste lucruri, și că ***victoria*** și nu ***înfrângerea, libertatea*** și nu ***robia*** sunt starea normală a omului care a crezut Evanghelia lui Dumnezeu. Ceea ce citim în ultimul fragment din Romani 7 au experimentat deja mulți; dar Cuvântul nu vrea nicidecum să spună că aceasta este experiența zilnică a unui suflet, care cunoaște moartea și învierea cu Hristos. Cum ar fi putut Dumnezeu să le spună sfinților Săi: „Bucurați-vă întotdeauna”, dacă ar fi pus în inimile lor cântecul: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” (Romani 7.24).

Gândurile de mai sus au rezultat din observarea poporului Israel salvat, în poziția și în experiența sa, când și-a întins tabăra între „Migdol și mare”. Pi-Hahiroth a fost locul în care și-a așezat tabăra; acesta înseamnă „deschiderea libertății”, iar acesta era într-adevăr locul pentru el.

Poporul se afla încă la granița cu Egiptul și în granițele împărăției lui faraon. În fața lui era Marea Roșie, pustiul îl blocase. Mânios la gândul că îl va pierde, faraon l-a urmărit cu 600 de care alese și cu toate carele Egiptului cu luptători, pentru a face cel puțin o ultimă încercare deznădăjduită de a-și redobândi prada. În frica sa, poporul a strigat către Dumnezeu, pentru că atunci încă nu știa că El este de partea lui și că stătea împotriva dușmanilor lui.

În acest loc găsim descrisă experiența și starea multor tineri credincioși. Poate ai recunoscut de curând că ești un păcătos și întrebi: „Ce trebuie să fac, pentru a fi mântuit?” Îndreaptă-ți privirea spre Domnul Isus, care a murit pentru păcătoși, iar prin credința în El primești pace cu Dumnezeu. Satan acționează altfel. La fel ca faraon, el asuprește sufletul tău în mod aspru, el evocă trecutul și întunecă viitorul. El îți spune că ești al lui, că i-ai făcut lucrarea și trebuie să-ți primești răsplata. Starea ta este mai rea decât pe vremea când nu-L cunoșteai pe Hristos; atunci nu aveai astfel de probleme, pentru că diavolul își lăsa posesia sa în pace. Acum totul este altfel, pentru că păcatul, satan și moartea încearcă să te neliniștească și să te sperie.

La fel ca poporul Israel, aproape îți dorești și tu să fi fost lăsat în Egipt și să faci mai departe în liniște lucrarea diavolului; se pare că oricum te va avea din nou în ghearele sale. Alții în jurul tău sunt fericiți; ei cântă fericiți, dar tu doar suspini. Probabil, nu îți înțeleg situația. Ei nu își întind niciodată tabăra ca tine între „Midgol și mare“. Ei au intrat imediat în libertate, iar în razele calde ale Evangheliei lui Dumnezeu cântă cântarea lor de eliberare. Dar tu nu ai o astfel de cântare, pentru că în Egipt nu există nicio cântare, iar între „Midgol și mare“ nu răsună nicio cântare de laudă. „Salvarea Domnului“, așa cum este ea prezentată la Marea Roșie, trebuie aflată înainte de a putea cânta cântarea de eliberare sau de a exclama victoria.

Cuvântul adresat poporului Israel a fost: „**Stați pe loc** și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi; pentru că pe egiptenii pe care-i vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. **Domnul** va lupta pentru voi, dar **voi** stați liniștiți“ (Exod 14.13, 14). Ce cuvinte impunătoare pentru poporul care tremura! Domnul a preluat lupta! El Însuși S-a așezat între ei și dușman. Acum nu mai era o problemă între faraon și Israel; acum problema se decidea între faraon și Dumnezeul lui Israel. Ei trebuiau să **stea pe loc, să privească salvarea Domnului și să stea liniștiți**. Aceste cuvinte sunt și pentru noi, deoarece Domnul Isus S-a ocupat de problema noastră.

Tu pentru noi ai mers la cruce
Și ne-ai adus pe căi cerești.
Dușmanul l-ai învins pe cruce
Și zi de zi ne însoțești.

Imediat ce Moise a întins toiagul peste mare, apa s-a despiciat. Prin valurile spumegate, care stăteau ca niște pereți de cristal de ambele părți, s-a deschis o trecere. Aici Domnul a acționat și, cu siguranță, a fost o minune în fața ochilor lor. Următoarea indicație a fost: „Vorbește fiilor lui Israel **să meargă înainte**.“ „Prin credință au trecut prin Marea Roșie“; valurile nu doar au dispărut, dar au trecut „ca pe uscat“ (Evrei 11.29). Picioarele lor au stat pe un teren stabil și sigur, nimic nu a cedat sub pașii lor. Dar a fost o cărare pe care putea pași numai credința; ei au înaintat pas cu pas prin credință, până au ajuns la malul celălalt.

Și armata egipteană înainta, dar, din nefericire pentru ea, a pășit pe un teren al distrugerii sale complete.

Partea întunecată a norului, roțile carelor lor distruse și valurile spumegate ale morții în jurul oștirii mărețe a lui faraon i-au făcut pe egipteni să simtă că Domnul era pentru Israel și că Se lupta contra dușmanilor poporului Său. Victoria a fost desăvârșită: **niciun** egiptean nu s-a putut salva, **niciun** copil al lui Israel nu s-a pierdut. Soarele dimineții a strălucit peste o mare liniștită, care înghițise ca un mormânt armata lui faraon, și peste robii eliberați, care stăteau la mal și priveau la „salvarea Domnului“ și de bucurie intonau cântarea de victorie.

Aceasta este imaginea unui lupte mult mai puternice și a unei victorii mult mai mărețe care a fost obținută pentru omenirea vinovată. Faraon este o imagine a lui satan. Egiptul este această lume, iar stăpânitorul ei, satan. Marea Roșie este o imagine a morții – domeniul de domnie este împărăția lui satan, ultima și cea mai mare întăritură a sa. Locul de tabără „între Migdol și mare“ este starea în care se găsesc cei care nu au aflat încă măreția „salvării Domnului“, pe care *El* a realizat-o prin moartea și învierea lui Hristos. Cititorul credincios ar trebui să-și îndrepte pentru o clipă privirea spre locul numit „Golgota“ și spre mormântul din grădina din apropiere și să se gândească la ceea ce s-a făcut acolo pentru el. Atunci va vedea dușmanii și forțele întunericului unite și va recunoaște cum acestea au fost învinse și biruite pentru totdeauna. Această priveliște îi dă pacea durabilă, iar, când va fi neliniștit de îndoială și teamă, atunci „crucea“ le va da deoparte.

Lumea era acolo în toate formele și straturile ei sociale. La cruce a fost prezentă atât lumea religioasă, cât și cea politică și cea păgână. Acolo, lumea a rostit sentința ei definitivă. Prin aceeași lucrare binecuvântată, credinciosul este eliberat de „lumea rea“ și prin cruce este scăpat de condamnare. Așa cum Marea Roșie era între fiii lui Israel și egipteni, tot astfel crucea stă între credincios și lume. Ea este granița de neînving, care îl separă pe credincios pentru totdeauna de lume. Drag cititor, știi tu aceste lucruri, le crezi și acționezi conform acestor realități? Te consideri mort împreună cu Hristos față de această lume, pentru ca să poți învia împreună cu El și să intri într-o lume mult mai bună?

Acolo a fost prezent și satan cu puterea sa. „Prințul vieții“ și „cel, care are puterea morții“ s-au întâlnit la Golgota. A fost lupta cea mai decisivă dintre sămânța femeii și șarpe. Satan avea puterea morții, aceasta era întăritura împărăției sale. Bărbații credinței, cum ar fi Ezechia, au plâns cu amar când s-a apropiat moartea; aceasta era zona inaccesibilă, pentru că nimeni nu pășise prin ea și apoi să se întoarcă pe pământ. Dar Domnul Isus a pătruns în întăritură; un timp se părea că fusese obligat la aceasta. Prințul vieții a fost pus în mormânt. Peste mormânt a fost rostogolită piatra și apoi sigilată. Turma risipită și lumea care se bucura păreau să creadă că satan câștigase în acea zi. Dar Domnul Isus a rupt legăturile morții. Piatra, sigiliul, paznicii n-au putut să-L rețină pe Prințul vieții. „Prin moarte să-l desființez pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul“ (Evrei 2.14).

Capul lui satan a fost zdrobit; el fusese învins în propria-i întăritură. Puterea sa a fost zdrobită și împărăția sa a fost cucerită. Domnul a înviat într-adevăr!

Cheia morții este în mâna Domnului. El a câștigat pentru poporul Său o viață care stă deasupra morții și puterii lui satan. Chiar și cel mai slab sfânt are viața în Hristos, are viața veșnică. Satan nu-l mai poate duce niciodată în robie; el a fost eliberat de sub puterea întunericului și a fost strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale (Coloseni 1.13). Deoarece Hristos trăiește, și credinciosul trăiește; iar prin Hristos este mai mult decât biruitor. Victoria este desăvârșită. Cine se îndoiește, trebuie să stea liniștit și să privească salvarea Domnului.

Cântarea de salvare

„Bine este să laudăm pe Domnul și să cântăm psalmi Numelui Tău, Preaînalte” (Psalm 92.1). „Este plăcut: se cuvinte laudă“ (Psalm 147.1). Dar înainte să-L putem lauda pe Dumnezeu, trebuie să-L cunoaștem. A lauda sau a mulțumi unui Dumnezeu necunoscut, pe care Îl cunoaștem doar ca „sever și aspru“, ca pretențios și neîngăduitor, ar fi imposibil. A cere unei inimi triste să cânte sau a mișca un suflet încătușat să laude, ar însemna să-ți bați joc de ele. Mai întâi trebuie trăită eliberarea, salvarea trebuie să fie primită deplin, înainte ca de pe buzele unui păcătos să vină lauda sau să se ridice la Dumnezeu o cântare de laudă. La orice întrebare trebuie să se afle un răspuns, conștiința trebuie să fie adusă la odihnă și inima să fie plină, înainte să înceapă lauda. Toate acestea le observăm în cântarea din Exod 15. Aceasta este prima cântare notată în Scriptură. Ea a fost cântată de un popor salvat; acest cântec a fost cântat imediat după salvarea sa. Este bine să știm aceste lucruri, pentru că astăzi sunt mulți care cântă, când de fapt

ei ar trebui să plângă; mai degrabă tânguirea ar fi adevărata expresie a inimilor lor, decât cântarea. În capitolul anterior i-am văzut pe acești oameni, care acum cântă, în groaza lor, când s-au văzut înconjurați de dușmanii lor puternici. Atunci au strigat în teama lor și n-au putut cânta. Cum ar fi putut face acest lucru, având în vedere moartea amenințătoare? Dar acum lucrurile s-au schimbat, dușmanul a fost cu totul învins și ei au obținut victoria. Ordinea este următoarea: ei „*au văzut*“, „*au crezut*“ și apoi „*au cântat*“ (Exod 14.31; 15.1). În alt loc citim: „Atunci au crezut cuvintele Lui, au *cântat* lauda Lui“ (Psalm 106.12).

Iar acum, după salvare, nu înainte, se înalță lauda. Mai întâi sunt scoase „picioarele din groapa pieirii, din noroiul mocirlei“ și apoi inimile sunt umplute de „cântarea nouă“ (Psalm 40). Fiul risipitor a primit mai întâi sărutul dragostei tatălui său, apoi „*au început* să se veselească“. Filip s-a coborât în Samaria și L-a vestit pe Hristos; poporul a crezut cuvântul și a fost „*mare bucurie* în cetatea aceea“ (Fapte 8.8). Etiopianul de pe drumul pustiu și gol care ducea spre Gaza, a crezut și a mers pe drumul său „*bucurându-se*“ (Fapte 8.39). Istoria este aceeași, și de asemenea ordinea. Mai întâi este salvarea, apoi bucuria cu privire la salvare și cântarea.

Drag cititor, poți rosti cu încredere conținutul acestui cântec și să spui: „El este Dumnezeu *meu*“; „El a fost salvarea *mea*“? Cel nelegiuit poate vorbi despre „Mântuitorul nostru“ și la fel ca femeia din Filipi care a avea un duh de ghicire, poate să spună: „Oamenii aceștia sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc calea mântuirii“ și totuși să rămână fără Hristos. Dar primul și cel mai plăcut cântec al unui om întors de curând la Dumnezeu este: „Domnul este al *meu* și eu sunt al *Său*“. El poate să spună cu David: „Domnul este stâncă *mea* și cetățuia *mea* și salvatorul *meu*; Dumnezeu *meu*, stâncă *mea* în care mă încred, scutul *meu* și tăria mântuirii *mele*, turnul *meu* cel înalt“ (Psalm 18.1). Cât de mult este subliniat cuvântul „*meu*“! Totul este personal, totul este foarte sigur. Nu este „speranță că odată voi fi mântuit“. Dar această siguranță nu este văzută ca o pretenție nejustificată. Aici totul este siguranță, ca atunci în cântarea de pe malul Mării Roșii! Privește la obiectul acestei „noi cântări“. Totul vorbește despre Domnul, despre slava Persoanei Sale, despre mărimea puterii Sale: „Domnul este tăria mea și cântarea mea.“ – „Domnul este un războinic viteaz.“ El a biruit într-un mod minunat! Poporul nu rostește niciun cuvânt despre *sine*, nu spune absolut nimic despre ceea ce au făcut *ei*. Aceasta este cântarea de laudă. Noua cântare în cer va răsună astfel în toată veșnicia: „Vrednic este Mielul!“ A cânta despre experiența poporului sau realizările sale nu este laudă. Aceste lucruri sunt foarte schimbătoare și nedesăvârșite, dar Domnul Isus este veșnic același. Slăvile Sale sunt neschimbătoare, iar urechea Tatălui este întotdeauna deschisă, când copiii Săi cântă despre aceste slăvi în cântările lor de laudă. Lauda înseamnă preaplinul unei inimi care este umplută de conștiința dragostei și harului lui Dumnezeu; numai cel care se bucură de salvarea lui Dumnezeu poate intona cântarea de laudă.

Mulți oameni religioși cântă duminică de duminică psalmi și cântări. Se pot ține cele mai habotnice discursuri, totul să fie organizat foarte armonios, dar dacă totuși este vorba despre oameni nemântuiți, dacă n-au văzut niciodată „salvarea Domnului“, dacă n-au trecut prin Marea Roșie, atunci totul nu este altceva decât o amăgire evlavioasă. Atât timp cât sufletul este „mort în păcate și în greșeli“, nu poate cânta o cântare de laudă, pentru că „nu morții Îl laudă pe Domnul“ (Psalm 115.17). Sub pretextul laudei, Îi sunt aduse lui Dumnezeu cele mai mari jicniri. Scenele festive ale morții lui „Mesia“ sunt descrise în muzică, sunt cântate de sute de păcătoși fără griji și de alte mii apreciate cu aplauze. Agonia Fiului lui Dumnezeu este adusă într-o formă populară, pentru a corespunde gustului maselor rele și să le legene conștiința într-o siguranță falsă cu privire la acea zi, în care Cel omorât și asasinii se vor întâlni. Scenele „zilei judecății“ sunt transferate într-o cântare, însoțită de muzică, iar cei care sunt salvați de Dumnezeu nu sunt conștienți de această infamie publică, nici nu se despart de ea. O, dacă și-ar aduce aminte de sensibilitatea inimii, pe care o străpung cu brutalitate prin această lucrare nescăntată! Dacă și-ar aduce aminte de adâncimea întunericii și de suferințele pe care le-a suferit El, pentru a face ca ei să-i aparțină și să-i despartă de lume, o lume care L-a dat afară, atunci ar judeca altfel astfel de festivități! Drag creștin, cugetă la aceste lucruri!

Ne adresăm în mod deosebit tinerilor credincioși și dorim să le atragem atenția asupra responsabilității deosebite pe care o au de la Dumnezeu de a lua poziție clară față de aceste lucrări ale întinericului. Facem aceasta cu atât mai mult, cu cât am văzut cum mieii turmei lui Dumnezeu sunt atrași prin astfel de distracții religioase sau chiar prin concerte sau opere clar nedivine pe cărarea răului și în cursa lui satan. Într-un caz diavolul este într-o formă pe față, în altul este același diavol, dar transformat într-un înger de lumină și este sprijinit și însoțit de slujitorii săi îmbrăcați în haina „cântăreților Casei lui Dumnezeu“ (1 Cronici 9.33).

Pustiul

„Și Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie și au ieșit în pustiul Șur. Și trei zile au umblat prin pustiul și n-au găsit apă“ (Exod 15.22). Cântarea, tamburinele și dansul tocmai au încetat, iar acea primă emoție plină de bucurie, care a umplut inimile celor eliberați, s-a atenuat. Poporul avea acum posibilitatea să se familiarizeze cu pustiul gol și fără apă. Patria lor, Canaan, era încă departe. Egiptul era în spatele lor, delimitat clar de Marea Roșie, care era de netrecut. Abia acum au înțeles unde se află și ce s-a întâmplat. Acum erau într-o lume nouă cu împrejurări noi. Tânărul credincios poate aplica aceasta foarte ușor la sine. Își aduce aminte cu siguranță de robia în starea precedentă, apoi cum ochii săi au fost îndreptați spre „salvarea Domnului“ la cruce și spre mormântul gol. Ce bucurie și ce cântări au umplut inima sa! Ce speranțe și ce priveliști au apărut în fața sufletului său născut din nou! Sufletul acesta dorea cu mult dor să fie la Domnul Isus.

Totul părea schimbat, sufletul era într-o lume nouă, pământul părea să fie mult în spate, iar cerul atât de aproape și de real. Cu siguranță, ne aducem aminte de acele ore fericite, când ne bucuram atât de mult că L-am cunoscut pe Domnul Isus. Dar voia lui Dumnezeu este să rămânem întotdeauna fericiți și să „ne bucurăm mult, cu bucurie de nespus și glorioasă“ (1 Petru 1.8).

Mulți vorbesc despre acele zile ale vieții de pelerin ca fiind pur și simplu o primă emoție. Ei se consideră fericiți că acum au un punct de vedere mai lucid și mai inteligent. Ei au obținut o înțelegere mai bună a Cuvântului lui Dumnezeu și pot să vorbească fără greutate despre multe lucruri pe care odinioară nu le știau. Probabil, așa este, dar nu ne putem abține să nu ne gândim la faptul că la unii cunoștința a crescut, dar fără o îmbogățire corespunzătoare a inimii, iar dacă totuși mințile au obținut ceva, inima a pierdut în schimb altceva. Este o lipsă acută de simpatie și dragoste, care erau atât de arzătoare la început, o dragoste, care ar fi trecut prin apă și prin foc pentru Domnul Isus. Chiar dacă uneori se amestecă și simțăminte naturale, credem totuși că Domnului Îi place mult mai mult această stare, decât un cap clar și o inimă rece. Desigur, drag frate, o cunoaștere de mai mult timp a Domnului și o cunoștință mai adâncă a căilor Sale duce la efectul așteptat. Înclinațiile noastre trebuie să fie mai calde, iar bucuria noastră cu atât mai mare, cu cât Îl cunoaștem pe Domnul de mai mult timp. Nu putem recunoaște că o astfel de bucurie o cunosc numai copiii lui Dumnezeu de curând născuți din nou și că în cazul credincioșilor experimentați trebuie să se spună: „Cu cât mai în vârstă, cu atât mai rece.“ Suntem siguri că nu aceasta este voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta este realitatea în viața sfinților. Emoția plină de bucurie poate trece ca floarea pomilor, dar roada prețioasă a Duhului lui Dumnezeu, „dragostea, bucuria, pacea“ (Galateni 5.22), se maturizează tot mai mult, dacă trăim în razele de soare și în lumina prezenței Sale. „Bucuria deplină“ (Ioan 15.11; 1 Ioan 1.4) și „lauda fără încetare“ (Psalm 84.4; Evrei 13.15) sunt partea binecuvântată a tuturor celor care umblă cu Dumnezeu și rămân în El.

Dar cât de puțini au această stabilitate, cât de puțini cântă în mijlocul încercărilor din pustiul, așa cum au făcut în zilele tinereții lor! Cât de puține voci, care au intonat cântarea la **începutul călătoriei** prin pustiul la Marea Roșie, mai pot cânta cântarea din Numeri 21.17, când s-au apropiat de **fînta** lor! Cât de mulți au căzut pe drum! Cât de mulți au murmurat și au fost uciși! Nu stau lucrurile și astăzi la fel? Eu nu vorbesc acum despre salvarea veșnică a sufletului, ci

despre mersul înapoi interior al celor salvați în călătoria lor spre cer. Cum stau lucrurile în cazul tău? Este încă în viața ta prosperitatea și simplitatea primei tale iubiri? Îl laudă încă sufletul tău pe Dumnezeu în aceeași măsură, ca în ziua întoarcerii tale la Dumnezeu, care probabil a avut loc cu mulți ani în urmă? Un zel exagerat, dar rece nu poate acoperi această lipsă. Nici chiar cea mai mare slujbă **pentru** El, nici cea mai mare cunoștință **despre** Cuvântul Său nu sunt în ochii lui Dumnezeu la fel de apreciate ca dăruirea unei inimi iubitoare pentru Persoana Domnului Isus. Să nădăjduim în „simplitatea față de Hristos“!

Textul din Exod 15.22 ne oferă o relatare despre primele experiențe ale poporului în pustiu. „Trei zile au umblat prin pustiu și n-au găsit apă.“ Aceasta a fost o încercare nouă, de așa ceva nu avuseseră parte în Egipt. „Flămânzi și însetați, sufletul li se sfârșea în ei“ (Psalm 107.5). Atunci a început adevărata viață prin pustiu și au simțit duritatea și asprimea căii care îi ducea în Canaan. Domnul, care îi iubea, îi dusesese în pustiu, ca ei să fie numai pentru El (Exod 19.4), ca El să-i conducă și să-i poată învăța multe lucruri (Deuteronom 32.10). Aceasta a fost prima lor lecție. Dar cât de încăpățânați au fost ca să învețe! „Poporul murmura, zicând: «Ce vom bea?»“

Aceasta este starea actuală a copilului lui Dumnezeu. Din punct de vedere spiritual, el se află într-un pustiu. Dacă a învățat bine lucrurile, atunci nu va căuta binecuvântarea sa aici, nici nu va aștepta aici o patrie în timpul călătoriei sale de pelerin. Copilul lui Dumnezeu va întâmpina multe pericole, va întâlni mulți dușmani și va trebui să reziste în multe lupte. Trebuie să suporte probe dure, nu „va găsi apă“.

Drag credincios tânăr, nu ai avut și tu parte de aceste lucruri, de când te-ai întors la Dumnezeu? Cât de mult s-a schimbat totul! Relațiile și părtașia, pe care le îndrăgeai înainte de întoarcerea ta la Dumnezeu și de care te bucurai, și-au pierdut acum atracția și farmecul. Ca nouă creație în Hristos, plăcerile lumești și distracțiile lumii nu mai au acum gust pentru tine, cum erau plăcute omului vechi. Lumea este un pustiu gol și neroditor, unde nu găsești apă. Acolo nu este nimic care să poată înviora sufletul tău însetat. Dar nu trebuie să murmuri și să fii nemulțumit, pentru că Dumnezeu este Izvorul vieții, iar El te învață acum că de la El trebuie să aștepti împlinirea nevoilor tale, la fel cum ai așteptat de la El salvarea. Aceasta este marea lecție a pustiuului: să te încrezi într-un Dumnezeu invizibil, dar prezent și să primești de la El zi de zi, oră de oră tot ceea ce ai nevoie pentru a putea trăi în pustiu. Această lecție nu poate fi învățată într-o singură zi, nici nu este o lecție ușoară, dar nu trebuie să ne temem, deoarece cunoaștem mâna care ne conduce; atunci sufletul este copleșit și lacrimile curg. Știm foarte bine că Dumnezeu nu ne părăsește, ci El ne retrage orice sprijin înșelător, când vede că ținem prea mult la acesta, pentru a ne putea atrage mai aproape de Sine. El face aceasta pentru a ne dovedi cât este de bun și prietenos. Educați în acest mod vom fi supuși și vom merge prin pustiu, fără să ne încredem în puterea oamenilor sau în noi înșine, ci sprijiniți pe brațul Iubitului nostru (Cântărea Cântărilor 8.5).

Mara este o probă și mai mare. „Și au venit la Mara și n-au putut să bea apele din Mara, pentru că erau **amare**“ (Exod 15.23). Ceea ce a părut la prima vedere o sursă de înviorare, s-a dovedit a fi amar. Cât de mult se agață inima de tot ce este pământesc, în loc să se încreadă în Dumnezeu viu și să-L lase pe El să Se îngrijească de toate lucrurile! Dar El ne iubește prea mult, ca să permită aceasta, și transformă bucuria noastră închipuită în amărăciune. Cu toții am cunoscut deja de mai multe ori de când am început viața de pelerin ce înseamnă Mara. Unii au făcut experiența cu Mara acasă, alții în lume. Pentru unii a fost chiar foarte amară, când au văzut că părinții lor dragi le întorc acum spatele datorită Domnului Isus sau că sunt batjocoriți și disprețuiți de cei de la care așteptau un ajutor. A suporta zilnic umbrele sumbre ale unei lumi reci și groaznice și a fi răsplătit cu dispreț și batjocură de cei cărora vrei să le faci binele, este destul de amar pentru fire. Dar nu trebuie să ne lăsăm surprinși de asemenea manifestări, pentru că este ceea ce ne-a promis El. Domnul Isus ne-a spus că în lume vom avea necazuri și că vom intra prin multe necazuri în Împărăție (Ioan 16.33; Fapte 14.22). Chiar dacă unii au descoperit o cale mai ușoară spre cer, pe care pot savura prietenia și aprobarea lumii, pe calea îngustă pe care

au mers Domnul Isus și sfinții Săi, este și astăzi experiența amară a Mării. Cine se teme din lașitate să pășească pe ea?

Să privim la apostolul Pavel! Imediat după ce s-a întors la Dumnezeu, i s-a spus cât de mult va avea de **suferit** pentru Numele lui Isus (Fapte 9.16). În 2 Corinteni 11.23-25 ni se spune în ce constau aceste suferințe. În prima epistolă a lui Petru care aduce în lumină în mod deosebit călătoria de pelerin a credinciosului prin pustiu, cuvântul cheie este „**suferință**“ (a se compara capitolul 2.19; 3.14-17; 4.12-19). Ce relatare despre **suferințe**, dar și despre **mângâiere**!

La Mara, Domnul i-a arătat lui Moise o bucată de lemn, pe care acesta a aruncat-o în apă, iar apa s-a făcut dulce. Cât de aproape era lemnul dulceții de apa amărăciunii! Cât de aproape sunt **suferințele** pelerinului în prima epistolă a lui Petru de **suferințele** Fiului lui Dumnezeu! În capitolele 2.21-23; 3.17, 18; 4.13 lemnul este aruncat în apă, iar apa devine dulce. Noi pășim în același pustiu, în care au călcat picioarele Sale. Întâmpinăm aceleași atacuri, pe care El le-a întâmpinat; cine s-ar teme să meargă pe o cărare, pe care avem o astfel de părtășie cu El? Numai Domnul a băut paharul groaznic și amar al mâniei lui Dumnezeu; aceste suferințe nu le putem niciodată împărți cu El. Dar suferințele pe care le-a întâmpinat datorită dreptății și ca martor al lui Dumnezeu într-o lume rea, acestea le vom avea și noi, dacă mergem împreună cu Domnul nostru pe cale. Și alții care au mers înaintea noastră pe cale, au avut parte de ele.

Să ne gândim la Pavel și Sila în închisoarea din Filipi! Mai întâi au fost tratați groaznic, apoi le-au pus picioarele în butuci. Aceasta era Mara, dar lemnul era în apă. La miezul nopții au răsunat în închisoare cântări de laudă și știm ce a urmat. Apele de la Mara au devenit dulci.

Să ne gândim la cei trei tineri evrei, care au fost aruncați în cuptorul încins din Babilon! Ei au fost martori nobili pentru adevărul lui Dumnezeu, pe care Îl iubeau. Dar ei n-au fost lăsați singuri în cuptor: ei au primit un însoțitor, care umbla cu ei și al cărui chip era „ca al unui fiu de Dumnezeu“; **cine** n-ar fi putut umbla acolo într-o astfel de părtășie?

De aici învățăm că modul de lucru al lui Dumnezeu nu este de a deschide închisoarea sau de a stinge focul, ci de a fi foarte aproape de noi, în timp ce trecem prin încercări. El nu ne-a promis să țină departe de noi orice fel de atac, ci să fie cu noi și să pregătească împreună **cu** ispita, și scăparea, ca să o putem **răbda** (1 Corinteni 10.13). Aceasta poate fi aplicată de sute de ori la lucruri mărunte din viața de fiecare zi. El nu ia „țepușul“, ci dă „har“ să fie suportat (2 Corinteni 12.8, 9). Astfel, ceea ce este amar devine dulce și ne putem „lăuda“ și în necazuri (Romani 5.3).

Următorul loc este Elim cu cele 12 izvoare de apă și 70 de palmieri. O pată verde în pustiu! Aceasta este cu atât mai binevenită, cu cât urmează după probă. Elim nu era Canaan, dar era un loc plin de înviore pe cale și o anticipare plăcută despre timpul în care Israel va locui în țară și va sărbători sărbătoarea corturilor la umbra ramurilor de palmier. Aceasta ne vorbește despre slava viitoare, când zilele petrecute în pustiu au trecut; acum însă, noi avem **încercările** și **speranța**. Niciodată nu tindem atât de mult spre „fericita speranță“ sau nu dorim atât de mult bucuria patriei, ca atunci când în spatele nostru sunt apele amare; **încercările fac ca promisiunea să devină dulce**.

Suferințele și slava sunt strâns legate (1 Petru 1.11; 4.13; 5.1, 10). Chiar și **aici**, Mara și Elim sunt foarte aproape. Echipajul mic de pe barcă pe Marea Galileei s-a bucurat foarte mult de liniștea pe care le-a dat-o Domnul după furtuna aceea! Cât de mult a tresăltat de bucurie inima Martei și a Mariei la cină (Ioan 12), după tristețea și lacrimile din Ioan 11! Așa va fi și cu noi, când El ne va duce, după furtunile vieții, la odihnă și ne va înălța la Sine cu toți cei dragi nouă, pentru a ne introduce în locuințele din Casa Tatălui! Ce măreț va fi acolo!